

Bespreking: Guus van der Veer

Rian de Heus: 'De sprong naar het licht' Uitgeverij boekscout.nl Soest, 2012, ISBN 978 94 6206 229 0 (Rouwproces/Zelfdoding/PO/1) Zie ook: www.boekscout.nl

Soort boek/ziekte/stijl: Het boek (197 bladzijden) is een verzameling dagboek fragmenten, geschreven door de moeder van een jonge vrouw die op 24 jarige leeftijd zelfmoord pleegde.

Over de schrijfster: Rian de Heus (1966) trouwde jong en kreeg snel achter elkaar drie kinderen uit twee verschillende huwelijken. Na haar tweede echtscheiding voedde ze haar kinderen alleen op. Haar oudste dochter overleed in 2011.

Korte beschrijving: Negen dagen na de dood van haar dochter begon de schrijfster een blog over haar dagelijks leven en over de reacties van de mensen om haar heen na de suicide van haar dochter Chantal.

Toen na drie maanden bleek dat haar hartekreten meer dan duizend keer per week gelezen werden, stopte ze haar blog en ging voor zichzelf schrijven, met in haar achterhoofd de gedachte, dat ze alles na een jaar zou gaan bundelen. Haar doel is zelfmoord uit de taboesfeer halen, en ervoor te zorgen dat niemand haar dochter Chantal ooit zal vergeten. De dagboekfragmenten illustreren de ontredde, het verdriet en de woede van de schrijfster, maar ook haar stappen naar een nieuw evenwicht, onder meer via een nabestaandengroep en met de hulp van een medium.

Wat viel op: De dagboek aantekeningen zijn uiterst openhartig en de beschrijvingen van gebeurtenissen zijn soms nogal plastisch.

Citaten: "Gisteren belde mijn zusje helemaal in paniek op: 'Saskia (haar dochtertje) komt net huilend thuis uit school, omdat er kinderen tegen haar gezegd hebben dat de armen en benen van Chantal eraf waren. Tja, dit soort verhaak krijg je als je kind voor een vrachtwagen springt. Ook ik heb het filmpje op internet bekeken en daarop de reacties gelezen: Wat een gestoord mens mijn kind was om een vrachtwagenchauffeur zoiets aan te doen, enzovoort.'" (blz 8).

" 'Om half vijf,' zegt Frank... ging ik even naar de wc en toen ik na een half uur nog niet terug was, ging hij even checken waar hij bleef. Toen bleek ik heerlijk in de hal te liggen slapen. Voor mijn gevoel ben ik echter om half vier naar bed gegaan en heb ik Frank helemaal niet thuis horen komen. Nou is Frank nogal van het opnaaien, dus het kan zomaar zijn dat hij alles verzint. Maar omdat ik twaalf oxazepam op had en een fles port, kan het ook zomaar zijn dat hij de waarheid vertelt. (..) Hij zegt ook dat hij mij ten huwelijk heeft gevraagd, maar dat ik daar niet op reageerde, terwijl ik al zestien jaar op een aanzoek van hem zit te wachten. Jaja! Hij vroeg het de volgende dag niet nog een keer, de rotzak." (blz 154)

" Afgelopen vrijdag werd ik verrast door een paragnost en een kaartlezer, respectievelijk uit Duitsland en Bergen op Zoom. Dat hadden mijn lieve buurtjes 'even' voor mij geregeld. In alle rust zaten wij met zijn drieën in mijn huis rond de tafel. Het kaarsje bij de urn flakkerde wild om zich heen! Chantal moest hier 'bij leven' helemaal niets van hebben. Het eerste wat er dan ook gebeurde bij de paragnost was dat zijn rechterbeen begon te schoppen. Dat duurde ongeveer drie

minuten en toen accepteerde Chantal toch maar dat zij erbij moest komen. Ik had al het vermoeden dat ze bij Christine en Thom in de kroeg zat en helemaal geen zijn had in dit 'gedoe', maar ze was er vrij snel bij. (..) Alles wat ik zelf al had doorgekregen van Chantal in mijn dromen, in mijn 'gesprekken' met haar alles werd bevestigd. Dus heb ik er weer een stukje rust en vrede bij."(blz 178)

Extra: Zie ook: <http://www.schrijvenonline.org/boekpresentatie/rian-de-heus-de-sprong-naar-het-licht>

'Negen dagen na de dood van mijn dochter ben ik op hyves gaan schrijven over mijn rouwproces. Heel rauw, puur en eerlijk. Ik kon niet anders. Toen na drie maanden bleek dat ik meer dan duizend keer per week gelezen werd, heb ik mijn hyves verwijderd en ben toen voor mezelf gaan schrijven, met in mijn achterhoofd de gedachte, dat ik alles na een jaar zou gaan bundelen en een uitgever zou benaderen.

Met als doel; zelfmoord uit de taboesfeer halen, en dat niemand mijn dochter Chantal ooit zou vergeten! (...) Het was voor mij persoonlijk zelfs een stimulans. Zo kon ik elke dag met mijn overleden dochter 'samenwerken' aan 'ons' boek!

Mijn eigen boek uitgeven was en is nog steeds een geweldig proces. Zelfs de kranten komen langs voor een interview!

En zo blijf ik zelf in leven...'